

Jobb nr. 1

Menn blir i vårt samfunn opplært til å føle plikt for jobben og forsørgerrollen. De er dårligere til å oppsøke lege når de får problemer, og jobber videre uten å klage.

Ulla-Britt Lilleaas, professor i sosiologi, Universitetet i Agder

Det var den andre torsdagen med cellegift, og en fjerdemann landet i sengen ved døren. Han sa bare at han het Einar, og at han gjerne ville ha på tv-apparatet. Vi tre andre var slappe og slitne og prøvde å lese eller bare lukke ørene, helt til nyhetsoppleseren sa ordet «kreft». Jeg rykket til og vred hodet mot den flimrende boksen på veggen, og fikk med meg at Kreftforeningen nå lanserte kampanjen «Menn og kreft»!

På skjermen så jeg en penislignende tegneseriefigur. Han ble presentert som Steinar og befant seg tydeligvis i syden, for han hoppet energisk rundt mellom damer og parasoller og ropte på jovialt og klingende nordnorsk: «Hallo der, hola! Har du tid til en liten siesta?». Det viste seg at Steinars oppgave var å rette vår oppmerksomhet mot mannens sårbare underliv, her eksemplifisert ved prostatakreft.

Så skiftet det til et nærbilde av Kreftforeningens overhode, Anne Lise Ryel, som fortalte at hun ville gi alle menn over 40 en «tupp i

ræva». De hadde statistikk som viste at kreft rammer flere menn enn kvinner, og at menn har dårligere sjanse enn kvinner til å overleve sykdommen.

– Ett av tre krefttilfeller kan unngås, og vi vet at usunn livsstil er årsaken til mange tilfeller. Det er viktig å snakke med menn på deres egne premisser og på arenaer der de føler seg hjemme. Derfor har vi denne pressekonferansen på Forsvarsmuseet, sa hun og nikket mot en mann i militæruniform, visstnok en generalmajor, som sto ved siden av henne med en alvorlig mine.

Han kvitterte med å bedyre at det var viktig å snakke om kreft i Forsvaret også. Som politisk lokomotiv hadde Ryel fått daværende helseminister Bjarne Håkon Hanssen på scenen.

– Jeg har gitt grillpølser et ansikt, sa han.

Som vanlig lo alle godt av pølse-Hanssen. For å nå frem til alle slags menn hadde Ryel innkalt Hollywood-homsen Jan Thomas, som sto frem med sitt botox-ansikt. Inn fra kulden kom også polfarer Erling Kagge. Han var den eneste som så ut som om han hadde trukket frisk luft på en stund. Alle sammen kunne bevitne at en sunn livsstil er kreftforebyggende.

Der satt vi i sengene våre – fire menn i målgruppen, avvæpnet og avkledd, og enda mer grå i ansiktet enn i håret – og stirret forundret på forestillingen de hadde satt i gang for oss. Men hvorfor var de på tv? Vi var jo her. Det slo meg som underlig at jeg gjennom uker med vandring på Radiumhospitalet ikke hadde møtt noen av damene fra Kreftforeningen.

– Hei, Anne Lise Ryel! Vi er her! ropte jeg mot skjermen.
– Dette er vår arena, her føler vi oss hjemme. Hvorfor kommer du ikke hit? Vi vil så gjerne bli sunne!

Rune så først forbauset på meg, men Even gliste bredt. Snart knegget det i hele rommet.